

BÚCSÚVERS

Nem akarom a nyári kéket,
hogy arcomhoz dörgölőzzön a táj,
simulékony, macskamosolyát a fáknek,
nem akarom, hogy a holnapra várván,
szebb jövőt s miegymást reméljek,
a citromfényű ég ölében
műanyag tűz gyújtja lángra a hegyet,
nem akarom ezt a verset,
a szív aritmiáját, ahogy időnként kihagy,
mint egy rosszul megkomponált vers, úgy élek,
túl sok a kávé reggel, csodálkozol hát,
hogy keserű lé lesz a szádban a dél,
komlósörényű estek hevernek melleden,
ágyak harmatán parázna illatok.
Nem akarom már ezt a nyarat,
a Szamos hátán görgeti az emlékeim,
súlyuk alatt tarajt vet, mint a tenger.
Kávé, cigaretta, kávé, cigaretta,
és a sörök lassan elmaradoznak,
leinni nem mered már magad,
félsz, hogy a démonok előjönnek,
külvárosi sejkek kapják el nyakad.
Valami láthatatlan súly van a mell alatt,
aritmiás a szív, néha kihagy,
az orvos szerint a sok kávé, cigi
és az alabástrom éjjelek,
s amit nem értettél meg románul,
valami végzetes nyavalyát jelenthet,
mert a korodhoz képest,
és úgy egyáltalán, kisasszony.
Ebben a versben ki-bejár a huzat,
kotyognak az ütemek, lődörögnek,
mint részeg dzsinnek a sorok,

véget kéne mindennek vetni,
törölni, törölni, törölni végleg
a fölöslegesen átsírt esteket,
észrevenni végre, hogy pótlék vagy,
semmi több, bármikor eldobható darab.
Keresni egy átlagos, szürke hétköznapot,
amikor kiszúrod magadnak
azt az idegent, akit boldoggá tehetsz.
Ettől a nyártól én már nem akarok semmit.
Égett szagú szerelem ring a határon,
vörös szemű, bárgyú alkony.
Elbúcsúzom,
magamba csukok minden verset,
nem, már nem akarom,
hogyan szeresselek.

KÍVÜLNÉZET

Néha kívülről figyeled magad.
Narancstűz, égett hússzag, hamupillangók,
ennyi, ha megmarad minden vágyból.
Nem fáj, ahogy bőrödet kóstonják a lángok,
jólesik néhány pillanatig megfeledkezni
a mell alatti nyomásról,
csak nézni a tüzet,
nem emlékezni és nem felejteni,
bámulni szenttelen arccal a semmibe.

MÉLYSÉG

alkalmi smink gyenge bőrradír a reggel
egy ideje a reggelek ugyanolyan
ikerszörnyszülöttek
már nem viselsz semmiféle maszkot

nem félsz az arcod megmutatni
azt hiszed a vacogástól az ölelésig
fagyott ujjaktól a meleg érintésig
csak egy mozdulat választ el
hogy bármikor változtathatsz
ki- és beléphetsz az ajtókon
elfejteted tán hogy milyen hosszú volt
az út amíg sikerült magad bezárnod
ez a szoba immár örök otthonod
a mélység feneketlen kútja lettél
nincs hozzád merész öngyilkosjelölt

A KÉK ALAKJAI

ébredéskor az első
korty fekete
az álmos vérkeringés
a kitáguló pupillák
az elinduló érzékelés

a születés színe

a vers elképzelt betűteste

az angyalok lélegzete
amikor azért szurkolok
átmehessek a vékonyka
fapallókon

a földet karoló ég
őszhűvös szövete

a sziklából reggeliző
tenger sikolya

a várakozások fájdalma
hosszú télidőkben

szeretőim szemeszíme

KÉKSZEMŰEK CSÓKJA

a kékszemű férfiak csókja
a végtelen illúziójával festi pirosra ajkad
ez akkor is így történik
ha nem hiszel
a határtalan szerelem rózsaszín idilljében
az elme építményében
a hideg azúrcsillámok megbontják a rendet
jókora földrengést idéznek elő
a Richter-skála sem mutatja ki erősségét
összeomlanak a tervek
csak a kékszeműek ölében lehetsz
teljesen meztelen

pillantásuk
kivasalja bőröd

beteszed az ágy melletti
kisszekrény kulcsos fiókjába